

Nic jako dřív

režie Lukáš Kokeš, Klára Tasovská, 2017

TEXT MXM

HODNOCENÍ 71 %

Na snímku *Nic jako dřív* není až tak podstatné lavírování mezi dokumentem a hraným filmem, toto naopak funguje velice dobře a nemožnost přiklonit se ani k jedné straně filmové mince dráždí ve prospěch diváckého zážitku. V pořádku jsou i ambice čitelné jak z produkčního zajištění stanice HBO, tak z tématu, totiž zachycení zlomu v životě současných teenagerů, kteří se chystají překročit práh mezi dětstvím a dospělostí, abychom řekli po frýbovsku. A působivé jsou i jednotlivé filmové složky: kontaktní kamera, svižný střih, vtahující zvuk, přirozené výkony sledovaných postav. Problematická je psychologická zkratka v jejich vývoji, scénář i režijní výsledek.

Fakt, že jde o dospívající v českém pohraničním maloměstě, je nepodstatný, až klišovitý, protože takhle se chovají a toto zažívají adolescenti kdekoli na světě. Pár postavený před nečekané těhotenství, dívka tváří v tvář maturitě a kamarádky po první pořádné pracovní zkušenosti postavené... proti čemu vlastně? Všechny tři příběhy se snaží nebýt doslovné, ale mentální profil jednotlivých postav je příliš jednoduchý: téměř vše se točí kolem nočního života, který vyrovnává denní povinnosti, kolem diskotékového smažení a mlhavých, jalových představ o tom, co bude zítra. Ani jedna z postav nedokáže zaujmout po celou dobu svého působení na plátně, na konci vymezeného třicetiminutového života vyšumí do ztracena, působí obyčejně, zaměnitelně. A nic na tom nemění uvěřitelný projev, včetně přirozených vulgarismů a planého žvanění. Každý ze tří příběhů vyvolá jen bezmocné pokrčení ramen: a co jako? To je všechno? V rámci zachycení „obyčejných mladých životů“ to jistě může být meta, kterou chtěli tvůrci dosáhnout. Ale snímek, který pracuje s filmovou povídkou svého druhu, jakkoliv jde o dokument, by měl vystavět silnější postavy, když už rezignuje na pointu.

Nit z přízraků

režie Paul Thomas Anderson, 2017

TEXT JAROSLAV KEJZLAR

HODNOCENÍ 90 %

Reynolds Woodcock je věhlasný anglický návrhář, jehož modely by chtěla nosit každá žena na světě. Renomé svého podniku staví na tradici a jedinečném přístupu k práci. Instinktivně k sobě vyhledává lidi bez názoru, tvárné a poddajné osobnosti, ze kterých si může vyrobit živé figuríny. Servírka Alma mu učaruje svou přirozeností a nesmělostí, zároveň ale ztělesňuje jeho tendenci přeceňovat své schopnosti a podceňovat sílu osobnosti ostatních lidí. Reynolds Woodcock je další z hrdinů P. T. Andersona, který je chorobně posedlý myšlenkou na dokonalost.

Anderson volí pro celých sto třicet minut svého nejnovějšího filmu jednotnou obrazovou stylizaci. Jemný a čistý styl v kombinaci s měkkým a hebkým hlasem, který Daniel Day-Lewis pro Woodcocka používá, navozuje sladce omamnou atmosféru zprvu příjemného a po čase jedovatého kouře. Skutečně jediný, kdo ve filmu kdy udělá prudké pohyby, je Alma. Ostatní se chovají jako bezkrevné loutky podléhající návrhářově genialitě. Dokonce i Reynoldsova robotická a s železnou logikou uvažující sestra Cyril je jenom článkem v dokonale vysoustruženém a na výkon orientovaném světě.

Anderson po většinu času zachycuje konfrontaci dvou odlišných přístupů k životu – místy vtípně, místy hořce. Rozdělení rolí obou protagonistů, které je sžírá a neumožňuje jim naplno rozvíjet společný vztah, ale ústí v zajímavou úroveň souznění. Dochází k němu pomocí nenápadného sadomasochistického principu, který Almě i Reynoldsovi pomůže volně dýchat. *Nit z přízraků* je výjimečná studie dvou destruktivních povah.

Prezident Blaník

režie Marek Najbrt, 2018

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ KADIT !!!

Tonda Blaník opustil kutloch, ve kterém se usadil roku 2014, kdy kancelář nesoucí jeho jméno poprvé upozornila na to, že není třeba tradiční televize, aby se seriál dočkal stotisícové sledovanosti. Opustil také guerillově vyhlížející kameru, do jisté míry i celkovou skečovitost, kafe přelil do termosky a s věrnými spolupracovníky se rozhodl kandidovat na prezidenta. A taky pokořit české kinosály.

Prezident Blaník byl od začátku prezentován jako svého druhu kuriozita (pamatujete, jak F. A. Brabec natočil za čtyřadvacet hodin *Krysaře*?), jejíž styl bude vycházet právě ze seriálových miniatur, které vznikají během jediného dne a v těsné návaznosti na aktuální politické dění. Zkušení tvůrci (Najbrtův Protektor stále patří mezi to nejlepší z porevoluční kinematografie) si zároveň byli vědomi odlišnosti a rizik celovečerní stopáže: a tak přišli s červenou nití nejen v podobě velkého plánu, jak pokořit Hrad, ale zejména s vizemi rozpolceného hrdiny, které relativizují jeho image „největší švině, co tahle země kdy měla“.

Ve filmu ale nakonec ze všeho nejvíce vyniknou slabiny, které se ukazovaly s každou další sérií *Kanceláře Blaník*: chování postav ne vždy odpovídá totožné logice (a humorná nadsázka s tím nemá co dělat) a tvůrci jako by stále více spoléhali na model „čím podivnější věci budeme dávat Homeru Simpsonovi k snědku, tím více se lidé budou smát“. Ještě beznadějněji pak působí snaha ukazovat citlivé stránky lobby; namísto české variace Saula Goodmana totiž dostáváme jen vulgární karikaturu, jejímuž polidštění nepomáhá ani to, že jí zákulisní hrátky už nejdu jako dřív. Pokud něco kandidátu Blaníkovi naopak jde, jsou to slogany – to je ale málo na to, aby se stal vítězem nebo alespoň vyprošťovákem z povolební kocoviny.